

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. »

Een blad afzonderlijk 15 centiemen.

Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

TONGEREN, DEN 23 FEBRUARI.

De kavalkaat.

De kavalkaat die verleden dinsdag van 1 tot 5 uren de straten onzer stad doorwandeld heeft, is door het schoonste weder begunstigd geworden. Met recht konden wij verleden zaterdag voorzeggen dat dit feest alles zou overtreffen van onze stad ooit in dien aard gezien heeft. De wezentlijkheid is de algemeene verwachting verre te boven gegaan. De collectie ten voordeele van den armen heeft zeer veel opgebracht.

De kavalkaat zal eenen tweeden omweging doen, toekomenden zondag, op hetzelfde uur. Indien het weder gunstig is zal deze tweede uitgang even schitterend zijn dan de eerste.

Oorlogsberichten.

Wij zegden de waarheid, toen wij schreven dat M. Thiers de man van den toestand in Frankrijk is. De verschillende politieke partijen in de nationale Vergadering te Bordeaux, hebben de zaak aldus beschouwd en den gewezen hoofdminister van Lodewijk-Philips, die tijdens den oorlog reeds met gewichtige buitenlandse zendingen gelast werd, benoemd tot hoofd der Uitvoerende macht. Met bijna eenparige stemmen heeft die vergadering het volgend voorstel aanvaard:

« Overwegende de noodzakelijkheid van aanbids tusschen de voorziet in het bestuur der onderhandelingen en der landszaken, in afwachting van Frankrijk's beslissing over den bepaald te aanvaarden regeringsvorm, wordt M. Thiers benoemd tot hoofd der Uitvoerende macht van de franche Republiek.

« Hij zal zijne bedieningen uitoefenen onder het toezicht der Vergadering, en met den bijstand der ministers, welke hij zelf zal kiezen en voorzietten. »

De samenstelling van dit nieuw ministerie was gisteren nog niet officieel aangekondigd. In Bordeaux was noptans de volgende lijst in omloop: de heeren Jules Favre, minister der buitenlandse zaken; Ern. Picard, binnenlandse zaken; Buffet, financiën; Dufaure, justicie; generaal Lello, krijgsminister.

De gezanten van Engeland, Italië en Oostenrijk hebben, aanstonds na zijne benoeming, den heer Thiers bezoeken gebracht en de verklaring gedaan dat hunne Regeeringen het nieuwe franche Staatsbestuur erkennen. Men verwacht hetzelfde van de andere onzijdige Mogendheden en ook van Pruisen.

M. Thiers heeft eenen dankbrief gezonden aan de nationale Vergadering, voor het in hem gestelde vertrouwen, en moest gisteren met zijn ministerie de zitting bijwonen. Naar men verzekert, zal de Vergadering, na de wettige aanstelling van het nieuw gouvernement, hare zittingen opschorsen gedurende den loop der onderhandelingen over den vrede: het eerste en dringendste werk der nieuwe bestuurmannen, die zich daarvoor naar Parijs zullen begeven.

De kiezingen van Parijs zijn gematigder dan men eerst gezegd had; zij zijn niet zoo rood als men meldde, want het is nu bewezen dat de heeren Thiers, Jules Favre en anderen gekozen zijn.

Alle politieke denkwijzen zijn in de deputatie van Parijs vertegenwoordigd, en dit pleit eerder ten voordele van het algemeen stemrecht, dan ten nadele.

Overigens, 't is het algemeen stemrecht dat op dezen oogenblik Frankrijk uit de handen der overdrevene en vechters tot der dood, redt; 't is het algemeen stemrecht dat den vrede zal geven aan Europa. Zeer waar is hier de spreuk: wat zij aan de stembus geeft, wordt aan den oproer ontnomen.

De officiële uitroeping van den uitslag der kiezingen te Parijs heeft verleden vrijdag plaats gehad op 't stadhuis.

Eenige woelgeesten onthaalden de namen der heeren Thiers en Jules Favre met verschillende uitroepingen. Hetzelfde had plaats bij de namen der heeren Vinoy, Cochon, Ernest Picard en Jules Simon, die geen voldoende getal stemmen te Parijs hebben verkregen. De naam van generaal Ulrich, den dapperen verdediger van Straatsburg, werd met torjuichingen begroet; die van Blaquie lokte bravos uit bij de geringe volksklassen.

De benoemingen der heeren Thiers en Grévy worden in Parijs met bijval onthaald. Al de dagbladen keuren die goed, uitgezonderd degene van Felix Pyat en Henri de Rochefort, de twee roode republikanen.

Veel verschillende berichten zijn reeds medegedeeld wegens den inhoud der vredesvoorwaarden, welke Duitschland aan Frankrijk nu voorstelt. Tot dit uur, is nog niets officieel daarvan gekend.

Een brief uit Versailles verzekert dat Pruisen de volgende vredesvoorwaarden voorgesteld heeft:

« Frankrijk zou aan Duitschland afstand doen van geheel den Elzas en een deel van Lorraine, met de versterkte steden Metz, Thionville (Driedenhove) en Belfort. Daarbij zou Frankrijk aan Duitschland eene schadeloosstelling voor oorslogskosten betalen ten bedrage van zeven duizend miljoen franks.

In hoogere kringen vindt die tijding nog geen geloof. Men acht het niet mogelijk dat Pruisen zulke ontzaglijk overdrevene voorwaarden zal voorstellen.

De *Noorddeutsche allgemeine Zeitung* zegt dat een Orleans aan 't hoofd van 't franche Staatsbestuur, twee gevaarlijke gevolgen zoude hebben: 1° de omverwerping van het pas gevastigde bestuur; 2° de onmogelijkheid der verzoening, omreden de prins van 't huis Orleans in het openbaar zich verklaard hebben als gezworen vijanden van Duitschland.

Pruisen zal weldra het republikaanse Staatsbestuur van Frankrijk erkennen. M. von Bismarck is geenszins vijandelijk tegen de Republiek. Getrouwe agenten van Napoleon III trachten nu eene beweging te be werken onder de franche krijgsgesvangenen in Duitschland, met doewit om eene nieuwe Volkstemming in Frankrijk te doen plaats hebben.

Pruisen verstoot alle tusschenkomst der onzijdige Mogendheden en alle Europeesche bemiddeling.

De *Augsburger Zeitung* logenstraft het gerocht dat Beieren, bij de vredesonderhandelingen, eene uitbreiding van grondgebied zou tragen.

Zoo veel het ons tot heden bekend is — zegt dat blad — is het inzicht van Duitschland om van de deutsche districten, die aan Duitschland terug gegeven zullen worden, een afzonderlijk land van 't Deutsche rijk te maken, welk onder het bestuur van Duitschland geplaatst zal worden. Wij gelooven dat dit voornemen thans nog bestaat.

De Parijzer dagbladen verklaren zich eenstemmig, in krachtig bewoordingen, tegen den afstand van grondgebied. De *Liberté* zegt dat het niet veroorloofd is de woorden « duurzame vrede » uit te spreken, als Pruisen aan Frankrijk afstand van grondgebied vraagt.

De afgevaardigden van 't departement der Meurthe hebben zich vereenigd met de protestante hunner colleges uit den Elzas en Lorraine tegen de aanhechting bij Duitschland, door M. Keller ingediend.

Uit Hanover wordt gemeld dat Duitschland zich gereed houdt voor eene hervatting der vijandelijkheden. De generaal Chanzy heeft, in een krijgscomeité, verklaard dat Frankrijk nog in staat is om eenen verdedigenden oorlog vol te houden.

De vraag rijst dus weer op: Zal het vrede of oorlog zijn?

Verschrikkelijke vraag, welke beantwoording niet lang meer duren kan.

De wapensilstand eindigt den 24 februari, ten 12 ure 's middags; dit tijdstip kan verlengd worden, indien de omstandigheden het vereischen.

Volgens eene mededeeling van het ministerie van oorlog van Berlijn, zou de verdeling van den oorlogsbuit als volgt plaats hebben: op 1000 stukken krijgt de noorddeutsche Bond 769; Beieren 130; Wurtemberg 48; Baden 38 en Hessen 15.

Bordeaux, 20 februari.

M. Steenackers heeft zijn ontslag gegeven, hetwelk aangenomen is.

M. Cathelineau heeft het mandaat van gedeputeerde der Bouches-du-Rhone geweigerd, dewijl hij zich, op het tegenwoordige oogenblik, van zijnen wapenmakker niet wil scheiden. Hij zou met den overweldiger niet kunnen onderhandelen, omdat hij Frankrijk in zijn geheel behouden wil.

Eerlang worden verschillende benoemingen van gezanten te gemoet gezien.

De hertog de Broglie en M. Guizot zijn voor Londen aangewezen;

M. de Renouat voor Weenen;

De hertog de Nouailles voor St-Petersburg;

Graaf Melchior de Vogué voor Konstantinopel.

Parijs, 20 feb.

De mairs en adjunkten van Parijs, hebben in den naam hunner medeburgers, aan den lord-maor en het volk van Londen vriendschappelijk

hunne dankbaarheid uitgedrukt voor de broederlijke sympathie, welke zij aan Frankrijk getoond hebben.

« Wij zijn gelukkig, zeggen zij, in de verwisseling dezer gevoelens eene waarborg van eendracht te zien, welke overeenstemt met de belangen der beide volken, en met de ontwikkeling der vrijheid in Europa. »

Berlijn, 21 februari.

Volgens officieele rapporten beloopt de verliezen der Franschen, in januari 350,000 man met 800 stukken veldartillerie.

In deze cijfers zijn begrepen, 24,000 man van het leger van generaal Chanzy, 12,000 van hetgene gekommeerd door generaal de Roye; 11,000 van het leger van generaal Faidherbe, en 30,000 van dat van generaal Bourbaki.

In dit getal zijn niet begrepen de 80,000 man welke in Zwitserland getrokken zijn, maar wel de 150,000 die zich te Parijs bevinden.

Het totale verlies der Duitschers in januari beloopt 10,000 man.

Verschiedene korrespondentiën uit Parijs, zeggen, dat men er zich bezig houdt met de nationale garde te ontbinden en gansch herin te richten, en dat deze herinrichting voor de intrede der Duitschers zal plaats hebben.

Parijs, 21 februari.

Men spreekt veel van het verplaatsen van het gouvernement naar Tours of Blois, doch dit gerucht vindt weinig geloof.

Nadat de vrede getekend zal zijn, zal de vergadering den zitijd verlengen en er zou eene nieuwe bijeenkomst te Parijs plaats hebben.

Generaal Trochu keurt, in eenen brief, de intrede der Duitschers in de hoofdstad af. Parijs verdient van met de krijgseer behandeld te worden. Trochu raad aan, de stadspoorten te sluiten en dezelve door het kanon van den vijand te laten openen.

Amiens, 21 februari.

De troepen van het 1° deutsche legerkorps hebben het bevel ontvangen, zich gereed te houden om op de Somme gekoncentreerd te worden.

Generaal Chanzy heeft eene proklamatie uitgevaardigd, in welke hij de troepen aanmaant van den tijd der gedwongene rust gebruik te maken en zich gereed te houden om den oorlog tot het uiterste te hervatten, indien de eischen der Pruisen bovenmatig zijn.

Geneve, 21 februari.

Uit oorzaak van de moeilijkheid hunner hervatting, zijn al de franche geïnterueerden per spoorweg en onder geleide naar het oosten van Zwitserland overgevoerd.

Londen, 21 febr.

De Pruisen hebben eene belasting van 400,000 fr. aan Alençon (Orne) opgelegd.

De stad heeft geweigerd te betalen.

De mair en tien municipale raadsheeren zijn aangehouden.

Aanblik van Parijs.

Het uiterlijke van Parijs verandert bij iederen ongslog. De beweging wordt dagelijks grooter. De patissieries, de bakkerijen en beenhouwerijen zijn weer open. Eijeren en boter zijn weer te koop gesteld en de prijzen dalen. Vele personen hebben reeds aanzienlijken voorraad opgedaan. De steenkolen zijn reeds overvloedig genoeg om de locomotieven brandwaar te geven. Vele industrieelen zijn er ongeschijks van voorzien.

Een apotheker van Versailles was onlangs naar Londen vertrokken, om er medicamenten voor onze zieken en gekwetsten aan te koopen; hij was drager van 40,000 fr. Niet alleen wilden de Engelschen geen geld aannemen, maar zij leverden de geneesmiddelen en stelden hem nog 2500 fr. ter hand, het beloop eener inschrijving van eenige engelsche cerkels.

De scholen worden weer geopend, zooals de Collège de France, de Sorbonne, de mijnschool, de school der geneeskunst, enz. De studenten nemen er plaats in het uniform van mobiele garden. De bibliotheken worden geopend. Men haalt de kostbare manuscripten, die voor het bombardement gevluht waren, weer voor den dag. De schouwburgen zijn open; de inkomprijs is verminderd. Teeken des tijds!

Een bewijs hoe machtig de inrichting der Duitschers is, vindt men in het volgende: Sedert den dienst op de linie van Orleans hersteld is, hebben zij zelf, binnen weinige dagen, het materiaal en het personeel ingericht. Alles is duitsch, zelfs pruisisch; waggons, locomotieven, stokers, mekaniëns en beambten.

Op de portels der rijtuigen leest men: Altona,

Hamburg, Emden, Osnabruck enz. De signalen, die opschriften zijn duitsch. De berichten worden door geschuifd overgemaakt.

De onderhandelingen die te Versailles plaats hebben tusschen MM. Thiers en Bismarck hebben voor uitslag gehad de verlenging van den wapensilstand tot toekomenden zondag.

De nationale Vergadering te Bordeaux heeft eene bestendige commissie van vijftien leden benoemd, gelast om, in overeenstemming met het franche Staatsbestuur, deel te nemen aan de onderhandelingen met Duitschland voor het sluiten van een vredesverdrag. Meest al de leden der commissie behooren tot de gematigde politieke denkwijze. Wij zien daarin de namen der heeren Pouyer-Quertier, Saint Marc Girardin, Vitet en de Mérode, een der afgevaardigden van 't Noorder departement.

Ongewettigd is die commissie reeds naar Parijs en Versailles vertrokken, alwaar de heeren Thiers, Jules Favre en Chaudordan zich reeds bevinden, en houdt men zich nu bezig met de belangrijke bepijting over de vredesvoorwaarden.

Gelijktijdig heeft de Nationale Vergadering acht commissies, elke van vijf-en-veertig leden, in haar midden gevormd, gemacht met 't onderzoek der nog overgeblevene strijdmachten en van den toestand der openbare hulpbronnen. Een krediet van honderd miljoen franks is aangevraagd ter dekking van het te kort op budget van oorlog voor het loopende dienstjaar.

Welke voorwaarden zal Duitschland voorstellen? Op deze vraag is heden morgend nog geen officieel antwoord, hoewel de Engelsche dagbladen dezelve wijd en breed bespreken.

De twee prins van Orleans, als leden der nationale Vergadering in Frankrijk gekozen, hebben op aandrang hunner vrienden erin toegestemd Bordeaux te verlaten, zonder verdere poging gedaan te hebben om in dat Wetgevend ligchaam plaats te nemen. Waren zij daarin toegelaten geweest, dan zou prius Napoleou, insgelijks gekozen, ook zijn recht hebben doen gelden.

Een bijzonder bulletin der nationale Vergadering kondigt het program af van M. Thiers, wiens afzonderlijk gevoelen blijft dat de vrede volstrekt noodzakelijk is. Hij wanhoopt geenszins den vrede op eervolle voorwaarden te sluiten.

Eerlang zal de uitwisseling der krijgsgesvangenen plaats hebben.

Dieverlij.

De duitsche schrijver Gustave Freytag doet in zijn blad *Im Neuen Reich*, een beroep op de duitsche troepen, om hen te bewegen, de inwoners der dorpen, in den omtrek van Parijs, niet te plunderen. « Officieren en soldaten, zegt hij, hebben maanden lang geleefd te midden van bronzen pendules, marmeren tafels, damasten gordijnen, artistieke ameublementen, olieverfschilderij en kostbare gravuren. De muskietiers van Posen en Silezië hebben de fluweelen sofas gebruikt, om er bedden van te maken; zij hebben rijk ingelegde tafels vernield en namen de boeken uit de boekenkassen, om ze in de koude winteravonden als brandstof te gebruiken.... Het was belaggerswaardig te zien hoe eene prachtige schilderij van een beroemd schilder door onze soldaten met stof van steenkool werd besmeerd; hoe een beeld de armen werden afgeslagen, hoe een onbetaalbaar Buddhistisch manuscript versector bij het vuur lag.... Daarna kwam men op het gedacht dat het goed zou zijn zich van zulke schoone dingen meester te maken. Er werd een stelsel van bergig ingevoerd dat naar men zegt, zelfs door aanzienlijke mannen van het leger door de vingers werd gezien. Soldaten sjachelden met de joken en leurdere, die Versailles overstroomden; officieren waren er op bedacht hunne eigene huizen te versieren en dingen, die gemakkelijk konden ingepakt worden, zoals gravuren en schilderijen, liepen gevaar uit de lijsten gesneden, opgerold en naar huis gezonden te worden. M. Freytag wijst er op dat die dingen partikulier eigendom zijn en dat de officieren en soldaten geen recht hebben, om er zich voor hun eigen gebruik van meester te maken. « Wij zijn trotsch en gelukkig, zoo besluit hij, over uwe krijgshaftige daden; gedraagt u als mensch ook waardig en eervol. Komt uit dezen vreeselijken oorlog tot ons terug met een zuiver geweten en vlekkelooze handen. »

Men heeft Garibaldi in de vergadering te Bordeaux, zooals men weet, niet willen laten spreken, omdat hij zijne demissie gegeven heeft en dus daartoe geen recht had. De mau had enkel willen zeggen: « Ik ben een soldaat, geen wetgever en daarom ga ik na Caprera terug. » Zou Garibaldi nu nog gezond verstand krijgen, op 't laatst van zijn leven?